

Mesijansko Biblijska Studija - 088

PAD ČOVEKA

Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

PREVOD NA SRPSKI JEZIK

PAD ČOVEKA
MBS 088
Dr. Arnold G. Fruchtenbaum

I zapovedi Gospod, Bog, čoveku govoreći: Sa svakoga drveta u vrtu slobodno jedi, ali s drveta spoznajе dobra i zla da nisi jeo! Jer u dan kad s njega pojedeš, zasigurno ćeš umreti!
(Postanak 2:16-17)

UVOD

Ovaj rukopis je studija o Padu čoveka i o toj temi ćemo govoriti u četiri kategorije: stanje nevinosti, kušnja, Pad, i rezultati.

I. STANJE NEVINOSTI

Prva kategorija tiče se stanja nevinosti; čovekovog stanja pre Pada. Četiri stvari je potrebno posebno izdvojiti: čovekovo izvorno stanje, čovekovo izvorno okruženje, čovekova izvorna odgovornost i čovekov period kušnje.

A. Čovekovo Izvorno Stanje

Postoje četiri aspekta izvornog stanja čoveka: njegova nepotvrđena svetost, njegova moć suprotnog izbora, njegov autoritet nad stvorenim i njegovo zajedništvo sa Bogom.

1. Njegova Nepotvrđena Svetost

Što se tiče samog stanja, čovek je stvoren u stanju zrelosti (kao odrastao), i u stanju savršenosti. Čovek je u svom stanju nevinosti imao dve stvari: izvornu pravednost i sliku Božiju.

Izvorna pravednost u sebi uključuje tri stvari: prvo, imao je savršenu usklađenost, izbalansiranost i subordinaciju svega šta sačinjava čoveka; drugo, u to su uključene spoznaja, pravednost i svetost (Efescima 4:24; Kološanima 3:10); i treće, to uključuje i moralne kvalitete koje su u suštini bile pasivne. Ovo znači da je u svom izvornom stanju čovek bio nedužan za bilo kakvo pogrešno delovanje. Teološki se ovo zove „nepotvrđena svetost stvorenja“. Čovek je stvoren svet, ali ta svetost još uvek nije bila testirana, bila je nepotvrđena svetost. Nadalje, to nije bila svetost Stvoritelja, koji nema sposobnost da učini greh, već govorimo o svetosti stvorenog koja u sebi nosi mogućnost neposlušnosti i sposobnost da počini greh. Bog nema sposobnost da čini greh, ali čovek je, u svom izvornom stanju imao sposobnost da počini greh. Stoga je to nepotvrđena svetost stvorenja. Adam je posedovao nevin, moralni karakter, koji još uvek nije bio testiran, nije bio kušan.

Slika Božija u čoveku uključuje određene aspekte izvanjske slike, kao i određene aspekte unutarnje slike, i četiri stvari svakako treba primetiti: prvo, slika se odnosi na one karakteristike Božije koje su isto tako istina i za čoveka; drugo, ima jedna karakteristika koja više ne postoji, a to je nepotvrđena svetost stvorenja koja je izgubljena prilikom Pada; treće, i dalje postoje druge osobine koje Bog i čovek dele, tako da čovek i dalje nosi sliku Božiju u sebi, ali ta slika je oštećena, iskvarena; i četvrto, iako slika jeste oštećena i dalje je zastupljena dovoljno da je čoveku zapovedeno da poštuje druge ljude upravo zbog slike Božije koju čovek nosi u sebi. Sadržaj slike Božije u čoveku nije fizička sličnost, već se radi o sličnosti osobnosti, duhovnoj sličnosti, moralnoj sličnosti, društvenoj sličnosti i sličnosti u autoritativnosti.

2. Njegova Moć Suprotnog Izbor

Drugi aspekt u vezi Adama u njegovom stanju nevinosti jeste taj da je on imao sposobnost da sagraši i da ne sagraši. Teološkim rečnikom ovo se naziva „moć suprotnog izbora“, a govorimo o sposobnosti osobe da učini izbor suprotan svojoj prirodi. Adam je bio svet i savršen, ali je imao sposobnost da učini ne-svet i ne-savršen izbor. Čak ni Bog nema ovu sposobnost. Biblija jasno uči da je priroda Božija takva da On nije sposoban da sagraši. To je karakter Božiji. Ali Adam, u svom izvornom stanju, jeste imao sposobnost da sagraši, ili da ne sagraši.

3. Njegova Vlast Nad Stvorenjem

Treći aspekt u vezi čovekovog stanja nevinosti jeste taj da je čoveku dana vlast nad stvorenjem. Izvorno, Satana je bio taj koji je imao autoritet nad zemljom, ali je on tu vlast izgubio kada je pao. Kao rezultat toga, Bog je stvorio novu rasu bića, čoveka, i sada je čoveku dao autoritet. Adamu je u tom stanju bio dat autoritet nad zemljom; dobio je i vlast nad Stvorenjem (Postanak 1:26; Psalam 8:5-8; Jevrejima 2:5-8).

4. Njegovo Zajedništvo Sa Bogom

Četvrti aspekt u vezi čoveka u njegovom stanju nevinosti jeste taj da je čovek imao zajedništvo sa Bogom. Postanak 3:8 nam kaže: ***Tada začuše glas Gospoda, Boga, koji je hodio vrtom za dnevnog povetarca.***

Nešto redovno, svakodnevno, za vreme dnevnog povetarca, a to je vreme kada sunce zalazi, Bog bi se pojavljivao na nekakav vidljiv način Adamu i Evi i družio bi se sa njima. Čovek je u svom izvornom stanju nevinosti imao nesalomljivo zajedništvo sa Bogom, koje se sastojalo u sretanju licem u lice sa Bogom, redovno, svakog dana.

B. Čovekovo Izvorno Okruženje

Čovekovo izvorno okruženje tokom perioda stanja nevinosti opisano je u Postanku 2:8-15: ***I zasadi Gospod, Bog, vrt na istoku, u Edenu, i smesti onde čoveka***

kojega je načinio. I Gospod, Bog, učini da iz zemlje nikne svakojako drveće - pogledu zamamno a dobro za hranu - i drvo života, nasred vrta, i drvo spoznaje dobra i zla. A iz Edena je izvirala reka da bi natapala vrt; odande se pak granala i tvorila četiri rukavca. Prvom je ime Pišon; on teče svom zemljom havilskom, u kojoj ima zlata; a zlato te zemlje je dobro. Ima onde i bdelija i kamena oniksa. A drugoj reci ime je Gihon; ona teče svom zemljom Kuš. Trećoj je pak reci ime Tigris; ona teče na istok Asirije. A četvrta, to je reka Eufkrat. I Gospod, Bog, uze čoveka i postavi ga u edenski vrt da ga obrađuje i da ga čuva.

Čovekovo okruženje bio je Edenski Vrt. Unutar ovog vrta bio je okružen svime šta je potrebno za čoveka, kroz plodna stabla. A tu je takođe bilo i „stablo života“ da hrani i opskrbi sam život. Nadalje, iako je rad bio deo izvornog okruženja nije se radilo o mukotrpnom radu. Rad je bio neophodan, ali je bio lagan.

C. Čovekova Izvorna Odgovornost

U vremenu svog stanja nevinosti čovek je imao odgovornosti koje se mogu suštinski svesti na dve tačke: prvo, bio je obavezan da čuva i da obrađuje vrt (Postanak 2:15); i drugo, trebao je da bude poslušan Bogu (Postanak 2:16-17).

D. Period Testiranja Čoveka

Čovek je u vremenu svog stanja nevinosti bio na probnom periodu koji je uključivao tri stvari: test, vreme trajanja, i cilj.

1. Test

U samom testu uključene su tri stvari: predmet testa, priroda testa i svrha samog testa.

a. Predmet Testa

Predmet testa su dva stabla koja su se nalazila **usred vrta**. Jedno je bilo **drvo života**, koje je služilo kao sredstvo za usađivanje večnog života. Da je Adam položio ovaj probni period, bilo bi mu dozvoljeno da jede sa stabla života i od tada bi imao večni život bez da ikada okusi smrt. Drugo stablo je **drvo spoznaje dobra i zla**. Učestvovanje u ovom stablu značilo bi da se u Adama usađuje iskustvena spoznaja razlikovanja dobra i zla. Govorimo o iskustvenom znanju, ne o znanju koje dolazi samo iz glave. Kroz neposluh, oni će iskustveno da spoznaju, ali gorko iskustveno šta zlo jeste i kako se razlikuje od dobra. Jednom kada su uzeli sa ovog stabla dobili su moć da čine zlo, ali ne i moć da čine dobro koje bi ih pohvalilo pred Bogom.

b. Priroda Testa

Druga stvar koju ćemo da razložimo jeste priroda samog testa koja nam je dana u Postanak 2:16-17: ***I zapovedi Gospod, Bog, čoveku govoreći: „Sa svakoga drveta u vrtu slobodno jedi, ali s drveta spoznajе dobra i zla da nisi jeo! Jer u dan kad s njega pojedeš, zasigurno ćeš umreti.***

Priroda testa je jako jednostavna: čoveku je dozvoljeno da jede sa svakog drugog stabla u vrtu, osim ovog jednog. Ovo je uključivalo i Drvo Života, iako je očigledno da on nije jeo sa stabla života do ovog trenutka i verovatno je da nije imao potrebu da jede sa tog stabla tako rano u svom postojanju. Dana mu je samo jedna zabranjujuća zapovest, samo jedna zabrana: ***s drveta spoznajе dobra i zla da nisi jeo.***

Delokrug testiranja bio je jako ograničavajući u svojoj prirodi. Na primer, nije mogla da bude uključena nikakva žudnja, jer je bio gospodar sve zemlje. Nadalje, nije bilo nikakve nemoralnosti, jer je bio oženjen sa jedinom ženom koja je bila tu. Jedina mogućnost promašaja, pogreške, bila je odricanje od volje Božije. On će pasti na testu poslušnosti Bogu. Tako da je delokrug ovog testa bio poprilično ograničen. Nije bilo razloga zašto on ne bi trebao da prođe test.

c. Svrha Testa

Svrha ovog testa bio je probni rok, tako da ta nepotvrđena svetost stvorenja može da bude testirana.

2. Dužina Trajanja

Dužina trajanja probnog roka bila je privremena. Nakon nekog određenog vremena dogodilo bi se uklanjanje zabrane.

3. Cilj

Cilj ovog probnog roka bio je da se potvrdi ta svetost stvorenja, tako da se kod čoveka može dogoditi prelaz iz mogućnosti da sagreši u to da više nema mogućnost da sagreši.

Ovaj probni period da se zaključiti u dve tačke koje valja istaknuti. Prvo, da je čovek prošao test, probni rok bi se u konačnici završio. Drugo, kada bi jednom čin predanja bio izvršen tako da se čovek odupro satanskoj kušnji; čovek bi bio sklonjen od probnog perioda na poziciju trajnog sinovstva i to preko učestvovanja i jedenja sa drveta života. To je ono što bi se dogodilo da Adam nije jeo sa stabla sa kojeg je jeo.

II. KUŠNJA

Druga kategorija koja se odnosi na Pad čoveka jeste kušnja kroz koju se dogodio sam Pad. Ovo ćemo razmatrati u tri različite jedinice: Pisma, priroda kušnje, i razlog za kaznu.

A. Pisma

Odlomak koji nam detaljno govori o kušnji jeste Postanak 3:1-6: **A zmija beše lukavija od sve zvjeradi poljske što je načini Gospod, Bog, pa reče ženi: „Je li Bog doista rekao da ne smete jesti ni s jednoga drveta u vrtu?“ A žena reče zmiji: „Od plodova drveća u vrtu smemo jesti, ali za plodove drveta što je nasred vrta Bog reče: ‘Da niste jeli s njega! I ne dirajte u nj, da ne umrete!’“ Nato zmija reče ženi: „Zasigurno nećete umreti! Nego zna Bog da će vam se u dan kad budete s njega jeli otvoriti oči, i bićete kao bogovi spoznavši dobro i zlo.“ I vidje žena da je drvo dobro za hranu i da je to drvo za oči zamamljivo a za mudrost poželjno; i uze od plodova njegovih, i pojede, a dade i mužu svomu uza se te i on pojede.**

B. Priroda Kušnje

Što se tiče prirode kušnje, tri stvari se mogu pomenuti: progresivnost (napredovanje kušnje), područje kušnje i stvaranje pogrešnih želja.

1. Progresivnost

Prvo, postoji jedno napredovanje koje se odvija u tri faze. Prva faza je jedno delovanje na apetit koji je nevin. Stih 1 kaže: **Je li Bog doista rekao da ne smete jesti ni s jednoga drveta u vrtu?** Nema ničeg lošeg u tome da se jede, jesti je potreba bez krivice. Zapravo, Bog im je rekao da mogu da jedu sa svakog drveta u vrtu – osim sa jednog.

Druga faza u ovom napredovanju jeste usađivanje sumnje u Reč Božiju. „Da li je Bog uistinu rekao tako nešto?“ Odjednom se na Božiju Reč nadvila senka sumnje. Sumnja u vezi sa Božijom Reči vodi u treću fazu ovog napredovanja u kojoj nalazimo negiranje Reči Božije u stihu 4: **Nato zmija reče ženi: „Zasigurno nećete umreti!** U Postanku 2:17, Bog je rekao da ukoliko jedu sa ovog stabla, da, umreće, ali ovde u stihu 4, nalazimo negiranje onoga šta je Bog rekao, negiranje Reči Božije.

Ovde zapravo jako jasno vidimo tipičnu progresivnost, napredovanje ka grehu, kroz koju prolaze svi ljudi po pitanju bilo koje kušnje. To započima sa prizivanjem na potrebu koja je po sebi bez krivice. Kada jednom osoba počne da razmišlja o zadovoljenju te potrebe na pogrešan način, takav počne da sumnja u Reč Božiju, i u konačnici, ono šta je na početku bila sumnja vodi u jasno i očigledno negiranje Reči Božije. To je bila progresivnost ove kušnje.

2. Područja Kušanja

Druga stvar u vezi sa prirodom kušnje jeste to da se kušnja odvija u tri područja koja su nam navedena u I Jovanova 2:14-16: požuda tela, požuda očiju, i oholost života. Uistinu, kušnja se pojavljuje u svakoj od ove tri faze u stihu 6.

Prvo, u području požude tela, ***I vidje žena da je drvo dobro za hranu***. Ukoliko je ona osećala glad, u vrtu u Edenu je bilo mnogo drveća do kojih se moglo otići i utoliti glad. To stablo je bilo dobro za hranu, ali i druga stabla su bila dobra za hranu. Odjednom požuda tela iskače u prvi plan i ona oseća da svoju glad može da zadovolji samo plodom sa tog stabla i ni jednog drugog.

Drugo, u području požude očiju, drvo je bilo ***za oči zamamljivo***. Pre nego je kušnja došla, ona možda nikada nije ni primetila da je to drvo lepše od bilo kog drugog. Zapravo je vrlo verovatno da to drvo i nije bilo lepše od bilo kog drugog stabla, ali odjednom, ono što je bilo zabranjeno postalo je najlepše.

Treće područje je oholost života, stablo je bilo ***za mudrost poželjno***. Postojali su i drugi načini da se zadobije mudrost, ali u tom trenutku ona je želela da bude poput Boga. To je želja koja je prouzročila pad Satane. On je izrazio svoju želju u Isaija 14:14: ***Ja ću biti poput Svevišnjega***. Sada Eva izražava istu želju; ona želi da bude poput Boga, ***spoznavši dobro i zlo***.

3. Stvaranje Pogrešnih Želja

Treća stvar o prirodi same kušnje jeste to da kušnja stvara pogrešne želje. Ovde možemo da pomenemo tri stvari. Prvo, kušnja stvara želju da posedujemo ono šta je Gospod zabranio (stihovi 1-3). Bog je zabranio baš to drvo; sada ga oni dvoje žele. Drugo, kušnja u njima stvara želju da budu ono šta Bog za njih nije predvideo da budu (stihovi 4-5). Bog za njih nije predvideo da budu poput Njega; On ih je stvorio da budu ljudski, ne Božanski.

Treće, ova kušnja stvorila je želju da znaju ono šta Gospod nije otkrio (stih 6). Govorimo o pokušaju da se postigne skrivena spoznaja, i ovo je zapravo prvi pokušaj čoveka da kopa po svetlu okultnoga u želji da dosegne neotkrivenu spoznaju. I ovde, kao i uvek, nalazimo Satanu u svetlu okultnih stvari.

C. Razlog Za Tako Veliku Kaznu

Zašto tako ogromna kazna za tako jednostavan greh neposluha jednoj zapovedi? Ovde je potrebno da se istaknu četiri stvari. Prvo, iako to jeste mala zapovest radilo se o testu duha poslušnosti. Ukoliko nisu mogli da budu poslušni Gospodu u maloj zapovesti, kako da im se veruje u nekoj mnogo većoj zapovesti?

Drugo, ova izvanjska zapovest nije bila proizvoljna, niti je bez značaja, već se radi o čvrstom i jasnom predstavljanju ljudskoj volji onoga šta jeste Božije područje i šta jeste Njegovo apsolutno vlasništvo. Još jednom, ne radi se o proizvoljnoj i beznačajnoj zapovesti. Radi se o testu u kojem je trebalo da se vidi da li će se volja čoveka podložiti Božijem gospodstvu.

Treće, kazna koja ide uz zapovest pokazuje da čovek nije ostavljen u neznanju o značenju i važnosti te zapovedi. Čovek nije pogrešio zbog neznanja. Čovek je tačno znao kako zapovest glasi i koje su posledice kršenja upravo te zapovedi. Tako da kazna koja ide uz zapovest pokazuje da čovek nije ostavljen u neznanju o njenom značenju i o njenoj važnosti.

Četvrto, sam čin neposluha bio je otkrivenje volje koja je otuđena od Gospoda i iskvarena; to je volja koja ide uz pobunu. Upravo zato što je čin neposluha bio otkrivenje volje otuđene od Boga i iskvarene volje, koja jeste volja pobune, zato su kazna i sankcija koja sledi kaznu tako ogromne.

III. PAD

Treća kategorija tiče se samog Pada, a istaknućemo četiri stvari: Biblijski izveštaj, samo opravdanje, posledice, i dispencacijske posledice.

A. Biblijski Izveštaj

Pad čoveka suštinski je važan deo Biblijskog zapisa. Nije moguće skloniti nekako u stranu Pad čoveka i da Biblija i dalje ima bilo kakvog smisla. Pad je itekako sastavni i suštinski deo Biblijskog izveštaja. Posle Postanka to je i dalje istina i u Starom i u Novom Zvetu. Neki primeri su:

Knjiga o Jovu 15:14: ***Šta je čovek da bi čist mogao da bude? I od žene rođeni da bi mogao pravedan da bude?***

Knjiga o Jovu 20:4-5: ***Zar ovo ne znaš odveka, otkako je čovek postavljen na zemlju: da je kratkotrajno klicanje opakoga, i radost bezbožnika da je samo za tren?***

Knjiga o Jovu 31:33: ***Ako sam prestupe svoje krio kao Adam, skrivajuć' svoje bezakonje u grudima svojim.***

Propovednik 7:29: ***Gle, samo ovo nađoh: da je Bog ljude stvorio čestitima, ali oni traže mnoge spletke.***

Rimljani 5:12-21: ***Zbog toga, kao što po jednome čoveku greh uđe u svet i po grehu smrt, tako i smrt pređe na sve ljude, zato što svi sagrešiše. Do Zakona je naime bilo greha u svetu, no greh se ne uračunava kad nema zakona. Ali smrt zakraljeva od Adama do Mojsija i nad onima koji ne sagrešiše prestupom sličnim Adamovu, koji je pralik Onoga koji ima doći. Ali dar nije kao i prestup. Jer ako su prestupom jednoga mnogi umrli, mnogo su više milost Božija i dar obilovali u mnogima milošću jednoga čoveka, Isusa Hristosa. I dar nije kao kad je ono jedan sagrešio. Jer presuda po jednomu beše na osudu, a dar po mnogim prestupima na opravdanje. Ako naime prestupom jednoga smrt zakraljeva po jednomu, mnogo će više oni koji primaju izobilje milosti i dara pravednosti u životu kraljevati po jednomu, Isusu Hristosu. Dakle, kako prestupom jednoga na sve ljude dođe osuda, tako i pravednošću Jednoga na sve ljude dođe opravdanje života. Jer kao što***

neposluhom jednoga čoveka mnogi postadoše grešnici, tako će i posluhom Jednoga mnogi postati pravednici. A Zakon pridode da se umnoži prestup. No gde se umnoži greh, nadmoćno obilova milost, da, kao što greh zakraljeva smrću, tako i milost zakraljuje pravednošću za život večni po Isusu Hristosu Gospodu našem.

I Korinćanima 15:21-22: ***Jer kako po čoveku beše smrt, po Čoveku i vaskrsenje mrtvih. Jer kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Hristu svi biti oživljeni.***

II Korinćanima 11:3: ***No bojim se da se, kao što zmija zavede Evu svojim lukavstvom, tako ne pokvare misli vaše i odvrate od prostodušnosti koja je u Hristu.***

I Timoteju 2:13-15: ***Jer prvi je oblikovan Adam, onda Eva; i nije Adam zaveden, nego je žena, zavedena, počinila prestup. No spasiće se rađanjem - ostanu li u veri i ljubavi i posvećenju, s čednošću.***

Iz ovih primera potpuno je jasno da čak i ako osoba ode izvan zabeleženog u Postanku, Pad čoveka itekako je suštinski deo Biblijskog zapisa i u Starom i u Novom Zavetu. Toliko toga šta se dešava u Pismima temelji se upravo na činjenici da se dogodio Pad. Ješšina (Isusova) služba ima smisla samo u svetlu Pada čoveka.

B. Samo Opravdanje

Druga stvar u vezi sa Padom čoveka jeste postupak koji je čovek upotrebio kako bi opravdao svoja dela u Postanku 3:6: ***I videla je žena da je drvo dobro za hranu i da je to drvo za oči zamamljivo a za mudrost poželjno; i uze od plodova njegovih, i pojede, a dade i mužu svojem uza se te i on pojede.***

Eva je opravdala svoje jedenje na tri načina. Prvo, ***videla je žena da je drvo dobro za hranu***; pa je rekla: „Ovo je dobro za hranu i nema razloga zašto ja to ne bi trebala da jedem“. Drugo, to je bilo ***drvo za oči zamamljivo***, tako da je imalo i estetsku vrednost. Tako da je ona rekla: „Zašto da mi ne uživamo u lepotama života?“ Treće, drvo je bilo ***za mudrost poželjno***, pa je stoga rekla, „Šta je loše u tome da želim još mudrosti?“ Na ova tri načina Eva je opravdala to što je jela, a taj čin jedenja bio je upravo čin neposluha. Sledi, ***a dade i mužu svojem uza se te i on pojede.***

C. Trenutne Posledice

Treća stvar u vezi sa Padom jeste da su se dogodile četiri trenutne posledice. Prvo, dogodio se trenutni osećaj krivnje i stida u stihu 7. Oni su celo vreme bili goli, ali je sada po prvi put to za njih postao problem.

Drugo, dogodila se želja i nastojanje da se sakriju pred Bogom u stihu 8. Oni se pre nikada nisu skrivali pred Bogom, kada bi se Bog, redovno, na nekakav vidljiv način pojavljivao pred njima za dnevno povetarca. Sada, po prvi put, kada su čuli glas Boga, odjednom, pojavila se želja i nastojanje da se sakriju pred Bogom.

Treća trenutna posledica je bila osuda koja je došla nad četiri bića: na zmiju koja je sebi dozvolila da bude upotrebljena od Satane, na Satanu, na čoveka, i na ženu.

Četvrta trenutna posledica bilo je proterivanje iz Edenskog Vrta.

D. Dispenciacijske Posledice

Četvrta stvar u vezi sa Padom jeste to da postoje određene dispenciacijske posledice. Prvo, Pad znači prelazak iz prve dispenciacije, Dispenciacije Nevinosti, u drugu dispenciaciju, Dispenciaciju Savesti.

Druga dispenciacijska posledica jeste da je ovo obeležilo završetak Edenskog Saveza. U ovom trenutku, prvi od osam saveza Biblije jeste prekršen i priveden kraju.

Treća dispenciacijska posledica jeste inauguracija Adamovog Saveza, koji je drugi od osam saveza Biblije.

IV. REZULTATI

Poslednja kategorija koja se odnosi na Pad čoveka jeste da pogledamo efekte koji su direktno rezultirali na čovekove odnose prema šest područja: u odnosu na Boga, na čovekovo okruženje, na njegovo telo, na čovekovu prirodu, na čovekovu krivnju, i u odnosu na kaznu.

A. Čovekov Odnos Prema Bogu

Prvi rezultat jeste efekt na čovekov odnos prema Bogu. Upravo u ovom trenutku slika Božija u čoveku je oštećena.

B. Čovekov Odnos Prema Njegovom Okruženju

Drugi rezultat jeste efekt na čovekov odnos sa njegovim okruženjem, a to se promenilo na dva načina. Prvo, u životinjskom carstvu se razvila vrsta životinja koje su postale mesožderi. Do Pada čoveka, sve životinje su se prehranjivale biljem. Ove životinje su već postojale, ali su od tada postale mesožderi.

Drugi efekt na čovekov odnos sa njegovim okruženjem bilo je prokletstvo materijalnog sveta i prirode. Zbog ovih razloga, rad je zadobio mukotrpan aspekt. Umesto laganog rada, sada će da bude težak rad. Umesto da zemlja rađa lako i podatno, sada će to ići teško, a čovek će morati da se bori sa trnjem i čkaljom, sa sušom i poplavama iz stihova 17-19.

C. Čovekov Odnos Prema Svom Telu

Treći rezultat Pada čoveka jeste efekt na njegov odnos prema sopstvenom telu.

Prvo, on je sada postao podložan fizičkim oboljenjima, slabostima i bolestima. One su sada deo ljudske krhkosti. Pogrešno je naučavati da svako oboljenje, ili bolest jeste delo demona. Neka odista jesu, ali nikako sva. Jako često su oboljenja, bolesti i slabosti jednostavno plod ljudske krhkosti, koja je rezultat Pada.

Drugo, čovek je sada podložan fizičkoj smrti; on će svakako u nekom trenutku da umre.

D. Čovekov Odnos Prema Svojoj Prirodi

Četvrti rezultat jeste efekt na čovekov odnos prema sopstvenoj prirodi, a to je duhovna smrt. Čovek je sada duhovno mrtav i više nije u vitalnom, živom, duhovnom odnosu i zajedništvu sa Bogom.

Postoje dva aspekta duhovne smrti: potpuna izopačenost i potpuna nesposobnost. Prvi aspekt, potpuna izopačenost, može da se definiše i kao ono što nije i kao ono što jeste. Kao ono što nije; potpuna izopačenost ne znači da je čovek loš koliko god može da bude loš, on može da bude i gori. Potpuna izopačenost ne znači da je čovek lišen savesti ili da ne poseduje nijednu dobru kvalitetu. To ne znači da je čovek upleten u svaki greh, niti to znači da čovek ne može da napravi nešto dobro. Kao ono što jeste; potpuna izopačenost znači da čovek jeste sposoban za svaku vrstu i svaki oblik greha. On je potpuno lišen ljubavi i poslušnosti prema Bogu onako kako to zahteva zakon Božiji. Pa, iako čovek nije kriv za svaki greh, poanta potpune izopačenosti jeste da se greh proširio u svaki deo čoveka. Potpuna izopačenost znači da je čovek porobljen od greha, i da je čovek mrtav u svojim prestupima i gresima. Greh je dotakao svaki deo njegovog bića (Jovan 5:42; 8:34; Rimljani 7:23; Efescima 2:1; 4:18).

Drugi aspekt duhovne smrti jeste potpuna nesposobnost. Ovo znači da čovek više nema moć suprotnog izbora, koju je imao pre Pada. U svom stanju nevinosti, čovek je bio svet i savršen; mogao je da izabere da posluša ili da ne posluša. Ali kao rezultat potpune izopačenosti sad je takođe u potpunosti nesposoban i nemoćan. Čovek više nema mogućnost suprotnog izbora; on i dalje može da odabere, ali samo u skladu i u smeru svoje prirode, prirode koja je porobljena od greha. On je mrtav u svojim prestupima i gresima (Efescima 2:1). Tako da potpuna nemogućnost znači da grešnik ne može, samim činom svoje volje, da dovede svoj karakter i svoj život u potpunu saobraženost Božijem zakonu. On ne može da izmeni svoje temeljne postavke da greši, a da bi se priklonio ljubavi Božijoj. Čovek, u svom prirodnom, palom stanju, nije sposoban da reaguje prema Bogu, niti može da napravi bilo kakav oblik predanja sebe Bogu (Jovan 6:44; Rimljani 7:18; 8:7; I Korinćanima 2:14).

C. Čovekov Odnos Prema Svojoj Krivnji

Peti rezultat Pada čoveka jeste efekt na čovekov odnos prema sopstvenoj krivici. Ovo znači da čovek zaslužuje da bude kažnjen. Krivnja znači da postoji obaveza da se izvrši zadovoljenje Božije pravednosti, onako kako je određeno Božijim zakonom. Sama činjenica da je čovek proglašen krivim nosi sa sobom obavezu da se izvrši zadovoljenje Božije pravednosti jer se desilo samo odlučeno voljno kršenje Božijeg zakona.

Kada se čoveka proglasi krivim za zločin, već sama objava krivnje znači da takav zaslužuje kaznu. Stoga, on ima obavezu da zadovolji zahteve prekršenog zakona. Tako da, za svaki pojedini zločin, zadovoljavajući zahtevi zakona mogu da znače provođenje određenog broja godina u zatvoru, ili čak izvršenje smrtne kazne. Krivnja je objektivan rezultat greha (Rimljani 1:18; 3:19; Efescima 2:3).

F. Čovekov Odnos Prema Kazni

Šesti rezultat Pada jeste efekt na čovekov odnos prema kazni. Kazna znači da je nanešena bol, odnosno gubitak, na direktan, ili indirektan način, prema samom zakonodavcu prilikom kršenja njegove pravde. Ovo prirodno proizlazi iz objave krivnje. Za greh, kazna sadrži smrt (Rimljani 6:23). Kazna uključuje u sebi fizičku smrt, duhovnu smrt, i večnu, ili drugu smrt. Jedini način na koji osoba može da izbegne kaznu za fizičku smrt, duhovnu smrt, i za večnu smrt jeste da prihvati da neko drugi umesto njega plati tu cenu koju zahteva kazna. Ješua je, na krstu, uzeo na Sebe kaznu koju zahteva Zakon. Ukoliko prihvatimo Isusa, tada je On taj koji je pretrpeo kaznu umesto nas i mi to zbog toga nećemo morati. Ali, ukoliko odbijemo Mesiju, onda ćemo sami morati da podnesemo ovu kaznu.

Napomena prevodioca: Za prevod ovog MBS-a činilo mi se dobro da prevodim Biblijske tekstove iz Engleske verzije prevoda koja je korištena u ovoj studiji. Pri tome mi je od velike pomoći bila Varaždinska Biblija – izdanje Hrvatskog Biblijskog Nakladnika, 2012. Koristio sam i Savremeni Srpski Prevod u izdanju Hrišćanskog evangelizacionog centra iz Bačkog Petrovca.

Prevod: Branko Gotovac 2018.